

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 października 2017 r.

sprawy **R. C.**

skazanego z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt. II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt. VIII K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego R. C. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r., w sprawie VIII K [...], uznał m.in. R. C. za winnego tego, że w dniu 7 listopada 2015 r. w W. przy ul. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z innym oskarżonym w rozpoznawanej sprawie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podstępem podając się za funkcjonariusza Policji i używając przemocy wobec pokrzywdzonej K. S.-G. wtargnął do lokalu nr [...], a następnie zadając ciosy w twarz, szarpiąc za włosy i grożąc uszkodzeniem ciała, doprowadził pokrzywdzoną do obcowania płciowego, tj. czynu z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności,

zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 listopada 2015 r. do dnia 18 listopada 2016 r. oraz od dnia 22 listopada 2016 r. do dnia 1 grudnia 2016 r. Sąd orzekł także, na podstawie art. 39 pkt 2b k.k., środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. S.-G. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów na okres 3 lat.

Obrońca oskarżonego R. C. zaskarżając wyrok w całości na jego korzyść, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 § 2 i 3 k.p.k. podniósł pięć zarzutów obrazy prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzuty z pkt 1 i 3 apelacji), art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzut z pkt 2 i 4) i art. 5 § 2 k.p.k. (zarzut z pkt 5) oraz zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, jako skutek naruszenia przepisów postępowania wymienionych w pkt 1-4. Wszystkie z postawionych zarzutów zostały przez autora apelacji szczegółowo i obszernie opisane w jej petitum.

Po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy oskarżonego R. C., Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2017 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (sygn. II AKa [...]).

We wniesionej na korzyść skazanego kasacji obrońca, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, podniósł dwa zarzuty. W pierwszym zarzucono obrazę art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewłaściwą kontrolę instancyjną zarzutów z pkt 1 oraz 2-4 apelacji dotyczących naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., w drugim – obrazę art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w związku z treścią zarzutów z pkt 1 i 3 apelacji. W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny

wpływ na treść orzeczenia. Podnieść należy, że Sąd Apelacyjny, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał wniesioną apelację, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione przez obrońcę skazanego za niezasadne. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego pozwala na odtworzenie motywów, jakimi kierował się Sąd uznając bezzasadność wniosków i zarzutów apelacyjnych. Brak również podstaw do kwestionowania poprawności oceny dowodów po stronie Sądu pierwszej instancji, który miał na uwadze zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i niekorzyść skazanego R. C.. Uzasadnienie Sądu było obszerne a ocena poszczególnych dowodów szczegółowa. Jak słusznie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, w zarzutach apelacyjnych obrońca podnosił obrazę art. 7 k.p.k. łącząc ją z bezpodstawnym, jego zdaniem, daniem wiary zeznaniom pokrzywdzonej w zakresie, w jakim mówiła o stosowaniu wobec niej przemocy ze strony skazanego, polegającej na zadawaniu ciosów w twarz oraz ciągnięciu za włosy. Tej części zeznań pokrzywdzonej obrońca przeciwstawił fragmenty opinii biegłego z zakresu chirurgii, który wywiódł, że „brak śladów stwierdzonych kilka godzin po urazie świadczy przeciwko zadawaniu poszkodowanej silnych ciosów ręką, nogą lub czymkolwiek.” Niewątpliwie, gdyby Sąd opierał się tylko na opinii biegłego, stanowisko obrońcy skazanego nie byłoby oczywiście nietrafne. Skarżącemu uwadze uszły jednak inne dowody, które oceniały Sądy obu instancji, a które potwierdzały wiarygodność zeznań pokrzywdzonej K. S.-G., jak również fakt, że biegły wydając opinię po upływie kilku miesięcy od zdarzenia dysponował czarno-białymi zdjęciami pokrzywdzonej, na których były słabo widoczne nawet te obrażenia, które opisano w protokole oględzin osoby (odpowiednio: k.29-30/tom I oraz k. 27-28/tom I). Wychwycenie różnic w zabarwieniu skóry na podstawie tych zdjęć było w praktyce niemożliwe, a badanie lekarskie po upływie pięciu i pół miesiąca od urazu nie wniosłoby niczego do sprawy, ani nie wpłynęło na opinię biegłego chirurga (opinia pisemna k. 243-245/tom III). Nieodpowiednią jakość dokumentacji fotograficznej sygnalizował chirurg sporządzający opinię m.in. w trakcie przesłuchania na rozprawie głównej w dniu 9 listopada 2016 r. (k. 359/tom IV).

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy należycie wywiązał się ze swoich obowiązków określonych treścią art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. Warto przy tym zauważyć, że zawartość uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego uzależniona jest od jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji oraz treści wniesionego środka odwoławczego. W realiach rozważanej sprawy, prawidłowo sporządzone i wszechstronne uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego zwalniało Sąd Apelacyjny z obowiązku powtarzania wywodów Sądu pierwszej instancji, w szczególności w sytuacji, gdy zarzuty apelacyjne miały głównie charakter polemiczny. Podobnie jest zresztą z zarzutami kasacyjnymi, które w istocie rzeczy akcentują brak pogodzenia się z decyzją Sądu odwoławczego, wykorzystując do tego rzekome naruszenie prawa procesowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.